

la veu de Benicarló

de Benicarló

Arriben els nyaps, provisionals, a la Costa Nord
OBRES D'EMERGÈNCIA A SURRAC

LLIBRES: Es presenta al públic “Benicarló 1840-1965”

Arriben els nyaps, provisionals, a la Costa Nord

OBRES D'EMERGÈNCIA A SURRAC

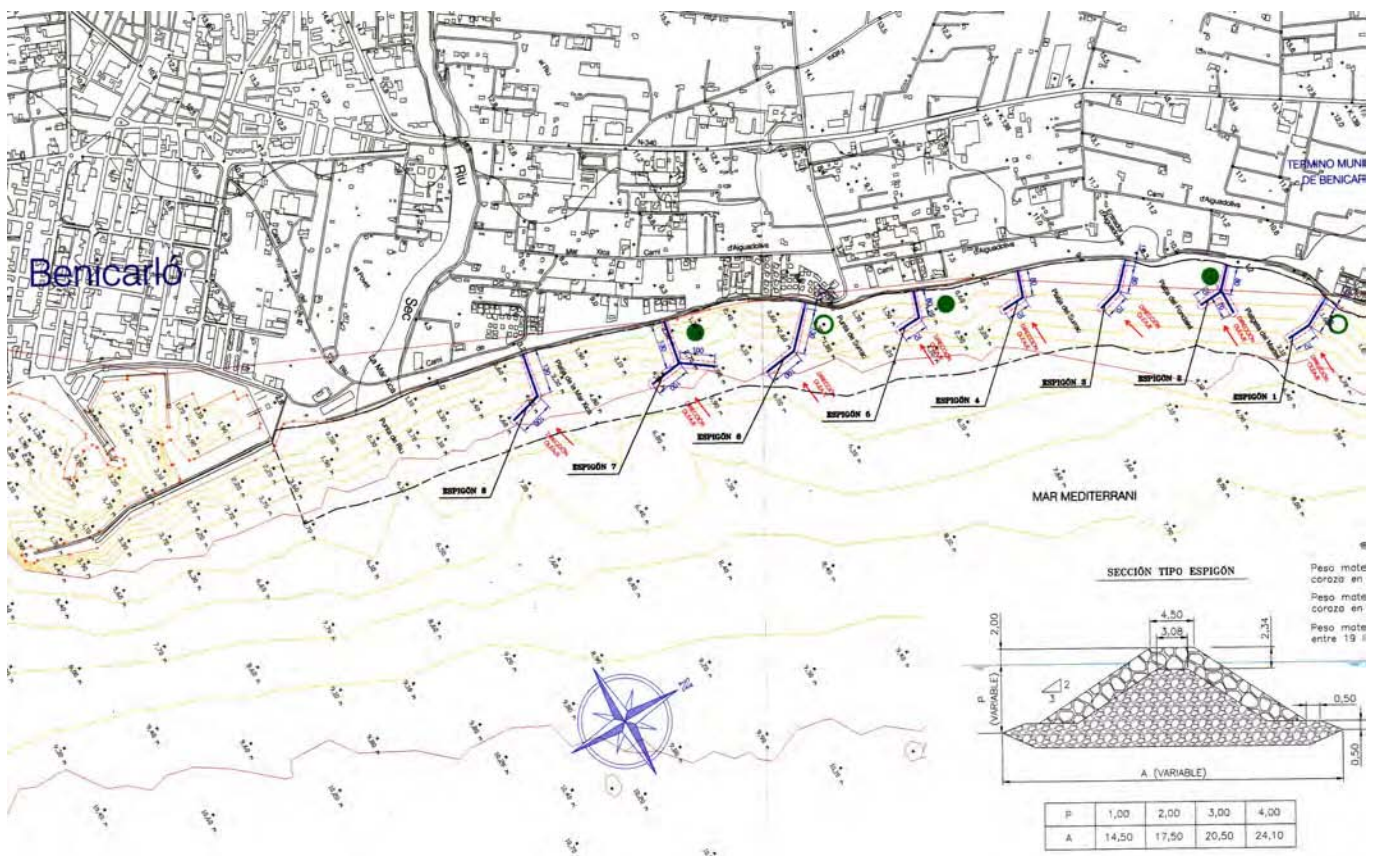
text REDACCIÓ

El ministeri de Medi Ambient escometrà les obres d'emergència, provisionals, de protecció de la costa nord benicarlanda en breu.

Tècnics de l'administració central ja han presentat el projecte de les actuacions dissenyades per a intervenir en la zona més problemàtica de l'àrea de la partida Surrac, consistent en l'aixecament de talussos que frenen la caiguda de les timbes. L'embat dels corrents marins ha provocat l'erosió d'aquest front litoral, posant en perill els habitatges alçats en la zona. De fet, les actuacions se centraran precisament en aquesta zona pel perill d'ensulsiada que existeix. Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, va detallar que ara "hem de parlar amb els propietaris, perquè cedisquen els tres metres necessaris per a realitzar aquesta obra". El projecte preveu construir talussos de pedra o formigó per a parar la caiguda de les timbes degradades. Entre el 15 i el 20 de novembre es confirmarà davant el ministeri la disponibilitat dels terrenys i, a partir d'aqueix moment, s'adjudicaran les obres i començaran els treballs, per als quals existeix una consignació pressupostària de 700.000 euros dels Pressupostos Generals de l'Estat. Malgrat aquesta celeritat, l'alcalde ha recordat que l'actuació d'emergència no servirà de res si no s'escometen les obres de protecció compromeses des de fa anys.

DOS PROJECTES, DOS...

De fet, aquest era el veritable motiu del viatge que van realitzar a Madrid dimarts passat representants del consistori i el president dels veïns afectats per la regressió, Manolo Roca. L'alcalde va valorar la trobada com "positiva, però amb reserves" atès que els tècnics tampoc van donar una solució definitiva al problema al que s'enfronta la costa nord. Així, sobre la taula, existeixen en l'actualitat dos projectes per a solucionar el mateix problema: el redactat pel ministeri i el preparat pels veïns que avalen el projecte del catedràtic Diego López. El primer ascendeix a més de 47 milions d'euros, mentre que el segon, redueix la inversió necessària per a frenar la regressió als nou milions d'euros. Però no només en el preu està la diferència. Com va destacar l'alcalde de Benicarló, el projecte redactat per Acciona per al ministeri "té errors i llacunes. Han agafat dades antigues i fins i tot mapes del Google per a fer-lo. El nostre s'ha fet després d'un exhaustiu treball de camp". Serà del 15 al 20 de novembre quan el Ministeri comunicarà en l'Ajuntament si opta per un o altre projecte. El projecte de López, encarregat per la pròpia Associació de Veïns, inclou un estudi exhaustiu de la costa i proposa, entre uns altres, la construcció de 8 espigons per a frenar la regressió.

ve de la pàgina anterior

PERÒ SENSE DINERS

Malgrat tot, la qüestió econòmica és un dels esculls més importants per a executar les actuacions necessàries per a frenar la regressió a la costa Nord. El sotsdirector general de Costes va informar als representants municipals que el Ministeri disposa de 48 milions d'euros per al 2013 per a actuacions en tot el litoral espanyol i va proposar a l'Ajuntament la fórmula del copagament per a sufragar els treballs, una cosa que "vam rebutjar radicalment", va assenyalar l'edil d'Urbanisme, Pedro López. A pesar de la incertesa per la dotació pressupostària de les obres, tots els representants benicarlandos es van mostrar convençuts que el projecte eixirà avant i que durant l'any 2013 s'executaran les obres de protecció de la costa Nord.

ALTRES OBRES A LA COSTA BENICARLANDA

Després de la protecció de la costa Nord, la construcció del Passeig Marítim Sud és la segona prioritat del consistori. Sobre aquesta qüestió, la cap provincial de Costes, Pepa Soler, va anunciar a l'alcalde la setmana passada que el projecte s'ha previst executar en dues fases: la primera fins al Parador de Turisme i la segona d'aquest punt fins a la Ratlla del Terme amb Peníscola. La primera fase ja està pressupostada amb un total de 1,9 milions d'euros però la manca de dotació pressupostària impedeix començar el projecte a curt termini. Pel que fa a altres temes pendents en relació a la costa, l'Ajuntament continua pendent que el Ministeri autoritze les obres de drenatge del camí de la Ratlla del Terme per a facilitar l'evacuació d'aigües quan plou i evitar la inundació de la zona.

continuarà...

Una intensa pedregada va descarregar sobre Benicarló

text i fotos NATÀLIA SANZ

La passada setmana, una intensa pedregada va descarregar sobre Benicarló, acompanyada de fort aparell elèctric. L'aiguat, en menys de quinze minuts, va col·lapsar els carrers del municipi. La pedra també va fer acte de presència, amb gel que superava en molts casos els cinc centímetres de grossor.

DEMANEN QUE LES ESCOMBRARIES ES PAGUEN PER CONSUM

text i foto

NATÀLIA SANZ

El PSPV del Maestrat ha demanat la modificació de tractament d'escombraries del Consorci de Residus de la zona I. Davant la gerència han presentat nou propostes encaminades a aconseguir que es rebaixen els costos que han de sufragar els contribuents. Xaro Miralles, portaveu dels socialistes a Benicarló, va resumir que l'objectiu del partit és que "s'ha de recalculer el període d'amortització de la planta de Cervera per abaratir la taxa, i s'ha de buscar un mecanisme per equilibrar el pagament dels habitatges i comerços". En aquests moments, el càlcul està fet sobre la base de vint anys i els socialistes creuen que s'ha de fer a més llarg termini. En aquest sentit, Miralles va defensar que s'ajuste a criteris reals, "com nombre de persones que viuen en cada habitatge, períodes d'ocupació de la mateixa, activitat comercial en cas dels locals comercials" etc. Es tractaria de simular, defensen els socialistes, "la manera que es paga la llum o l'aigua, que és per consum". A més, han plantejat la possibilitat de premiar realment el reciclatge, incentivant als veïns i comerços amb reduccions de taxes aplicables als rebuts que ara paguen.

El sistema que ha implantat el consorci d'aquesta zona "només premia a dues famílies i a dos comerços de cada localitat", i no se sabrà qui són fins que no finalitze l'any. Aquestes bonificacions, plantegen, també han de fer-se amb els ajuntaments "plantejant un sistema de control de les tones de residus que entren en la planta. Així, els ajuntaments que més reciclen tindran una bonificació amb la que podran beneficiar als seus veïns". No estan d'acord els socialistes amb el cost d'operació i tractament de les escombraries que, en l'actualitat, representen el 29% de les despeses en el rebut "i que entenem que al llarg de l'exercici es podran reduir". Referent al cobrament dels rebuts, que suposen un abonament de 79 euros per la taxa de reciclatge, han demanat "que es pugui fraccionar el pagament i allargar-lo més", flexibilitzant les condicions per als contribuents. I amb l'objectiu de millorar el cobrament de la taxa, els socialistes reclamen als ajuntaments que "milloren, actualitzen i depuren els padrons, perquè pot repercutir en la reducció de la taxa". Totes aquestes propostes han estat presentades a la gerència

del Consorci, a més de preparar-se algunes per a ser remeses a Les Corts Valencianes.

L'Akademia.

VALORES, CREENCIAS, MENTE, CUERPO, VIRTUDES, EMOCIONES, SALUD, EQUILIBRIO, DESCUBRIR, POTENCIAR, PROMOVER, CONOCER, FORTALEZAS, COMPRENDER, GESTIONAR, PENSAMIENTOS, RESPONSABILIDAD, DESCUBRIMIENTO, APRENDIZAJE.

CURSO GRATUITO

EDUCACIÓN EMOCIONAL PARA JOVENES EN BENICARLÓ

MATRÍCULA ABIERTA
PLAZAS LIMITADAS
Inicio curso 2 de noviembre
Fin del curso 7 de Junio
Horario viernes de 16:0 a 19:00 horas

Este proyecto cuenta con el apoyo de las siguientes asociaciones:

asnie, PSPV, aeiet

Colabora: Teaching, SBM, Uniferterbe

Proyecto educativo vinculado al: DESARROLLO PERSONAL Y LIDERAZGO

Info: www.laakademia.org - laakademiabenicarlo@gmail.com

NOU REGLAMENT D'ÚS D'INSTAL·LACIONS ESPORTIVES

text NATÀLIA SANZ

Benicarló compta amb un nou Reglament d'ús d'instal·lacions esportives municipals que servirà per a unificar criteris de gestió i utilització en totes les instal·lacions esportives de propietat municipal. El Reglament és una demanda de fa molts anys de les entitats esportives de la ciutat. El desenvolupament de l'esport associatiu i, per tant, l'increment de la utilització dels espais esportius municipals, així com l'entrada en vigor el març de 2011 de la Llei de l'Esport de la Comunitat Valenciana, han fet necessaris l'aprovació d'un Reglament d'ús d'instal·lacions esportives municipals que regule la utilització de les instal·lacions esportives de titularitat municipal i que s'adapte a la normativa legal. El Reglament té vuit capítols on s'arrepleguen els aspectes més importants de l'ús i la gestió de les instal·lacions esportives de Benicarló. En ells es desenvolupen aspectes com els drets i deures dels usuaris; les formes de gestió de les instal·lacions; els protocols de petició d'ús i reserves; les sol·licituds de llarga durada; la gestió de la publicitat; i un règim sancionador per a usuaris i entitats que no complisquen la normativa.

El regidor d'Esports, José Joaquín Pérez Olló, s'ha mostrat molt satisfet per l'aprovació del nou Reglament i ha assenyalat que "és fonamental comptar amb un marc reglamentari de funcionament, ja que les instal·lacions esportives no només les utilitzen les entitats esportives, també tot el teixit associatiu

de la ciutat". "Han estat moltes reunions de treball --ha dit el regidor-- però per fi tenim una normativa adequada a les necessitats actuals de l'esport benicarló i a la normativa autonòmica". El nou Reglament ha estat possible gràcies a la col·laboració desinteressada dels membres del Consell Consultiu d'Esports, el grup de treball operatiu del Consell Municipal d'Esports, del qual formen part totes les entitats de Benicarló. En ell hi ha integrats cinc representants, triats entre totes les entitats esportives, un representant dels centres escolars, un representant de l'àrea de Joventut, els tècnics de l'àrea d'Esports, un representant de cada grup polític de l'Ajuntament i el regidor d'Esports,.

NEIX EL CONSELL LOCAL DE DESENVOLUPAMENT

text NATÀLIA SANZ

El Ple del mes de setembre aprovava els estatuts del Consell Local de Desenvolupament Local, creat sota l'empara de la Llei 8/2010 de Règim Local de la Comunitat Valenciana, amb la finalitat d'actuar com òrgan consultiu de l'Ajuntament i de fomentar l'esperit emprenedor de les empreses. Un dels primers objectius, que s'ha marcat el recién creat Consell, coordinat pel regidor de Promoció Econòmica, Juan Manuel Urquizu, i com a conseqüència del tancament de les oficines que la Fundació del Servei Valencià d'Ocupació tenia en el municipi, és el d'agilitar els tràmits perquè Benicarló dispose d'un punt d'informació i atenció, confirmat pels tècnics municipals, que facilite les gestions per a accedir al mercat laboral als aturats del municipi. Actualment, els desocupats han de traslladar-se a la veïna població de Vinaròs per a realitzar qualsevol tràmit, doncs a més de la clausura de l'ofici del SERVEF, fa setmanes que el terminal del PROP que es va instal·lar en l'Ajuntament de Benicarló està fora de servei. El regidor Urquizu ha manifestat, que ara, les gestions per a reclamar a l'administració autonòmica que el local que ocupava el SERVEF siga retornat al consistori segueixen el seu curs, encara que de moment no han obtingut cap

contestació sobre la proposta per part de l'Administració Autonòmica. L'edil també va indicar que l'Ajuntament seguirà atenent als aturats del municipi a través de l'Agent de Desenvolupament Local (ADL). Unes altres de les funcions del Consell, seran la d'informar en l'Ajuntament sobre temes que afecten al desenvolupament local, elaborar estudis i emetre informes sobre el mercat laboral, fer propostes d'actuació o definir estratègies per a fomentar les accions de suport a les estructures econòmiques locals.

LA BUROCRÀCIA LLAISTRA L'OBERTURA DE DUES OBRES

text i fotos NATÀLIA SANZ

Dues obres finalitzades des de fa més d'un any però de les que Benicarló no pot fer ús per culpa de traves administratives alienes a la seua gestió. Prop de dos milions d'euros d'inversió pública dels quals no es pot traure profit per culpa de la mala gestió de les empreses adjudicatàries de les obres, malgrat que són necessàries per a la població. En ambdós casos, les obres van ser finançades amb fons derivats dels plans públics de foment de l'ocupació. Així, per a la instal·lació de plaques solars i la rehabilitació del sostre de l'Auditori Municipal, es van destinar 484.388 procedents del Pla I, mentre que per a la construcció de l'aparcament subterrani de la plaça de Mossen Tomás van ser necessaris 1,4 milions d'euros del Pla Confiança. En ambdós casos els treballs van finalitzar abans del passat estiu i, malgrat això, encara no han estat posats en funcionament. La instal·lació de plaques solars sobre la teulada de l'Auditori Municipal, el passat mes de juny, donava per finalitzats els treballs. En total es van col·locar 1.044 panells solars sobre una superfície de 1.200 metres, que estava previst que ingressaren en les arques municipals entre 30.000 i 40.000 euros a l'any pel rendiment que es pensava traure d'ells. L'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo va considerar en aquell moment que l'aprofitament de les teulades municipals per a traure rendiment econòmic "pot ser un món interessant per a explotar-lo" i va anunciar que "ja ens estem plantejant fer-lo també en altres edificis municipals, com el sostre de la piscina, que té també una excel·lent orientació".

Avui és el dia que encara no han pogut ser connectats i ficats en funcionament. Pedro López, regidor d'Urbanisme, va explicar que "va haver un problema intern en el seu moment entre qui gestionava les plaques solars i l'instal·lador, per un error de burocràcia" que ha provocat que, ara per ara "siga complicat que s'engeguen". El tema és tan complicat de solucionar que, malgrat que el consistori "està exempt de culpa, he treballat en el tema i vaig a dur una proposta a la comissió de la pròxima setmana per a solucionar-lo". I és que en definitiva, qui realment està patint les conseqüències de la dolenta gestió d'aquestes empreses privades és el consistori. Així, en aquests moments "l'ajuntament està treballant en la legalització de la instal·lació, fent tota la paperassa. Però engegar-la és altre tema que intentarem arreglar en breu", va concloure.

En el cas de l'aparcament subterrani de la plaça de Mossen Tomás, hi ha 'hipotecades' 120 places en una zona complicada per al trànsit. I també els problemes de l'empresa urbanitzadora estan en la causa que encara estiga tancat al públic. Les obres, que van finalitzar ara fa un any, no s'han pogut obrir encara al públic per "un conflicte entre l'urbanitzador, els propietaris i Iberdrola. Quan les obres duren tant les normatives van canviant. Aquesta obra s'ha anat fent a trossos i ara Iberdrola exigeix que es facen unes modificacions en el tema elèctric" va detallar l'alcalde, Marcelino Domingo.

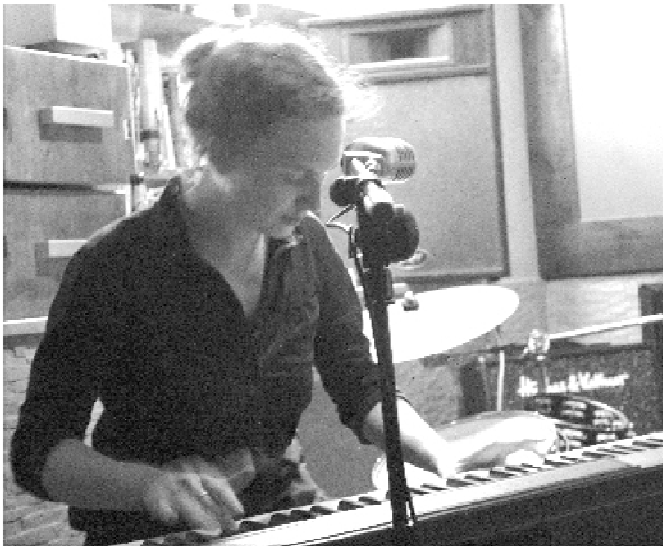

"Candelilla" al Café de l'Arq

text REDACCIÓ fotos JESÚS MAESTRO

Dilluns 15 d'octubre, el grup alemany de rock "Candelilla" va oferir un magnífic concert a Benicarló.

La seva música està influenciada per rabiosa combinació de so post-punk al estil de Sonic Youth. Aquest grup de noies radicades en Munich acaba de tornar d'Estats Units, on han gravat el seu pròxim disc amb Steve Albini.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text **EL LECTOR**

Uffff! Quin descans! Ja no podia suportar més aquesta angúnia ni aquest neguit que feien eters els dies i inacabables les nits. Li he de dir, senyora Garcia, que, una vegada més, vostès han estat la medicina que ha curat els meus nervis, la meua ansietat i les meues inquietuds. Potser un altre ho hagués fet millor i en colors, però vet ací que com que jo soc fidel lector de la seua revista, el meu particular placebo me l'han facilitat vostès. Per sort, soc un persona amb una considerable dosi de paciència, virtut que m'ha facilitat el fet de portar amb solidesa aquesta època que he viscut recientment. Ja no sabia què fer, ni com posar-me ni com dormir. He esgotat totes les existències de medicaments que em permetia el nostre eficaç sistema de salut fins arribar a uns extrems difícilment assolibles pel meu organisme, que ha patit de valent. Però tot això ha valgut la pena perquè com deia aquell, bé està allò que bé acaba. No hi ha dubte que ha estat una gran satisfacció i un goig immens, difícilment mesurable. Només li dic, senyora Garcia, que ara soc una altra persona, més mesurada, més equilibrada i que sap gaudir més de tots les coses que ens envolten. De la mateixa manera que la setmana passada la simple visió d'una foto em va canviar la vida, aquesta setmana la simple lectura d'un titular de la seua revista, m'ha fet ser millor persona a l'hora que ha servit de bàlsam per al meu inquiet esperit. Com vostè ja sap, la meua única font d'informació de les coses que passen al meu poble són vostès. Potser fullege unes altres publicacions locals, però no les lleigeixo. Total, que llegint llegint, vaig arribar a la pàgina quatre: "Ja tenim cartell anunciador de les falles de Benicarló". El meu cos va fer un batec immens. Notava com al sang, portada per la força i la il·lusió d'aquest moviment del cor, arribava a tots els

racons del meu organisme. El que portava aquesta batec no era una altra cosa que felicitat. Sang portadora de plaquetes, hematies i leucocits, però que aquesta vegada anaven acompanyats de joia, alegria i goig. Però tots aquests sentiments no estaven exempts d'una gran satisfacció i immens descans. Passaven els dies i jo no parava de preguntar-me "què passa amb el cartell de les falles?". Afortunadament, el dia ja ha arribat i jo no puc més que celebrar-ho amb gran eufòria fallera. Ja no tinc res, els mals se n'ha anat per art d'encantament, i ara ja puc dormir tranquil i viure tranquil perquè sé que el magnífic maquinari faller ha engegat i no hi haurà qui el puga parar. Ni crisi ni punyetes, que al món de les falles la paraula crisi no existeix i el verb "retallar" no es conjuga. Però si la notícia m'ha agradat, no s'ha quedat enrere el nom amb el qual la seua autora ha batejat la seua obra d'art: "harmonia de llum, foc i color al món faller". Toma ya! Si em permet la castissa expressió, senyora Garcia, "áteme este perro con longanizas". Com que els matisos de gris de la seua publicació no deixen lloc a la contemplació i valoració de l'obra premiada, me n'ha hagut d'anar a altres mitjans digitals per tal de gaudir de la visió d'aquesta creació. Sense paraules. M'he quedat sense paraules. Si, sense paraules, què

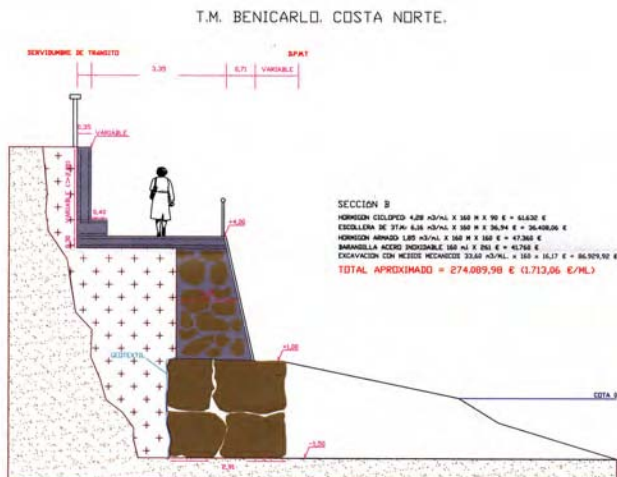
passa? Ja no em queda més vocabulari, perquè escriure sobre les falles sempre és una feina molt dura que requereix una prosa recargolada, recarregada i repipiada que ara mateix no em trobo en condicions d'expressar, encara més després d'haver vist en colorins el cartell guanyador i el seu títol. Ara, abans d'acabar amb el món de les falles, protagonista indiscutible de la setmana, m'agradaria fer un suggeriment als erudits membres de la Comissió d'Experts Fallers pel que fa al nom de les dones que ens han de representar en les festes més valencianes que es fan i es desfan al nostre poble. Des del meu particular i parcial punt de vista, un dels requisits que s'hauria d'exigir a les representats de la dona fallera valenciana és que el seu nom tingué fortes arrels falleres. Per exemple, no serien adequats noms com ara Jénifer o Juncal. Per exemple. O uns altres per l'estil. Jo, des de la meua ignorància penso que qualsevol fallera major del nostre poble hauria de portar un nom el més valencià possible. Les variacions del mateix i la llista concreta de noms s'hauria d'establir de manera estricta per part dels experts. Perquè després diguen que des d'aquesta pàgina no es col·labora en coses noves i innovadores. Sempre ajudant als companys i mai criticant.

EDITORIAL

855

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Els "nyaps" de la costa nord

N'hem parlat per activa i per passiva de la problemàtica de la nostra costa nord. S'enfonsa dia rere dia, tot i que no a la mateixa velocitat que alguns fan vore. Encara així, la problemàtica és greu i no es pot anar deixant perdre més temps si no volem vore com, algun dia, alguna de les cases que hi ha al costat d'alguns dels penya-segats de sorra, que la mar s'emporta, se les emporte també.

Certament, la intrusió marina està fent molt de mal a la zona i cal una actuació contundent per frenar-la però, tal volta, també és necessari que el nostre ajuntament definisca clarament qui és l'interlocutor principal i vàlid davant el Ministeri. Els veïns de la zona tenen molt a dir, per suposat, però no poden erigir-se com interlocutors quasi únics. Sobretot, tenint en compte la possible situació irregular d'algunes de les edificacions allí existents.

A més cal saber si les actuacions que allí es pretenen fer comportaran una obertura d'aquella zona, ara barrada, segons quins trams. I és que, ara per ara, part d'aquesta actuació, pública, seria sobre una zona privada.

De tota manera, el nyap està servit en forma de provisionalitat. I ja sé sap que en este país, i més amb els temps que corren i amb el Ministeri barallant el copagament de l'obra, la provisionalitat és pot convertir... en definitiva.

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: per a tots els pares de l'ensenyament públic, compromesos amb la seua qualitat, que en la jornada del passat dijous **no** van portar al seus fills a l'escola secundant la vaga de les AMPES contra les retallades. **Retallades** que estan provocant, amb dades de l'UNESCO a la mà, que el nostre ensenyament tinga els nivells més alts d'abandonament i fracàs escolar de tota Europa.

Panissola: per a les empreses, i pels responsables polítics de permetre-ho, que volen foradar el nostre subsòl per trobar un suposat gas o petroli, que si es troba serà en mínimes quantitats, deixant-nos el treme com un colador. Així, a través de la que es coneix com a tècnica del *fracking* (foradant pous profunds vora un per Km!), summament contaminant i perjudicial, destrossaran sense remei el nostre terme i, a més, ficaran en un greu perill la ciutadania per culpa de la contaminació dels aqüífers a l'utilitzar additius altament cancerígens. Per no parlar, també, de la contaminació del terra on es fan els forats.

laveubenicarlo@terra.es

twitter: @Elstafaners

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA

Col·laboradors:
XAVIER...
RAMON PA...
JESÚS M...
J.M. SA...

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

"L'enllaç del segle"

Tota l'actualitat
o un sol clic de distància

3x4

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassà

info

La informació que es multiplica

www.3x4.info

LA FILOXERA
MAGAZINE

benicarló al dia
diario digital de benicarló

COL·LABORADA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVI BURRIEL, NATÀLIA SANZ, CARLES LLUCH,
JORDI MAURA, JOSEP V. TAUS, TOLITO,
G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J. MAESTRO, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

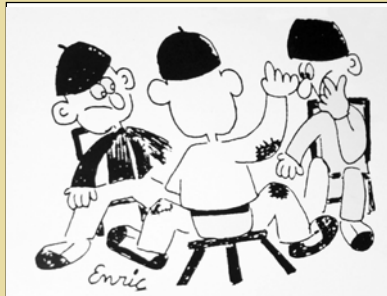

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

De la maneta però...

Com diria el Borbó amb una de les seues més cèlebres frases, "ez algo que noz llena d'odgullo i zatizfación", veure la classe política benicarlanda, anar de la maneta per celebrar les festes. Ara, més encara si som enveja del nostre poble veí del nord pel fet que aquells no s'ajunten a una foto ni que els fiquen els antiavalots al darrera. I és que la foto que ara us ensenyem, de tots els nostres polítics locals juntets pel 9 d'Octubre ha fet córrer rius de tinta al poble del costat. Diuen que els membres de la nostra corporació mai s'ha negat a posar junts per una foto, tot el contrari que els veïns. Què volen que els diguem? Ens haguera agradat comprovar si els del PP, per exemple, o els del PSOE, per exemple també s'hagueren prestat a retratar-se després d'un homenatge a una quadribarrada normal, sense corones ni blaus. Els del Bloc són així de bons xics i qualsevol dia

text LA COLLA DE TAFANERS

començaran a dir també allò de Comunitat Valenciana.

... sense maneta

... tot i que això ens alegra un *mund* (que no facen riure volem dir) ja ens faria més goig que -a més de sortir a la foto juntets, o barrejats- que, quan foren coses importants per al poble, també anaren de la maneta, presentant iniciatives conjuntes... com sí que fan al poble del costat quan l'han de defensar davant qui siga, sense abaixar-se els pantalons. I és que senyors

meus... una foto no vesteix al sant! Això sí, els del poble del costat sempre són més, cal reconèixer-ho, tenen la Vinapèdia. No gosarem dir que tinga res a veure amb la Friquipèdia, Déu ens en guard! Què hi farem!

Monges descontentes. Monges contentes

La foto que el lector de la senyora Garcia de la setmana passada va traure en aquest pamflet, i que us tornem a reproduir perquè compareu en l'altra que us presentem, és la més viva expressió de com els poder terrenals i celestials... van de la maneta (com a dalt, tu!). I és que sembla curiós, si més no a nosaltres ens ho pareix, vore com a la banda contrària del centre escolar de les nostres bones mongetes, on es va inaugurar la plaça de mossén Tomàs, hi ficaven un cartellet amb el text "A este centro la conselleria no le paga" i, acte seguit, els inauguren una plaça

ve de la pàgina anterior

per a elles i, sobtadament, s'obliden, d'ell i "dónde dije digo, digo Diego", que dirien en el seu castellà més universal... i paren la mà. I diem paren la mà en la seua expressió més literal atés que si mireu la foto, amb el presi de la nostra barbaritat Valenciana, semblen tan contentes amb les mans obertes cap amunt que no sabem si estan esperant les monedes del presi i la gràcia divina. Ai, quanta hipocresia hi ha en este món... i en l'altre!

Tenim parcament

I ja que parlem de la plaça divina de dalt (ja pareix com la de Kuen-ka de la que tant parlàvem), els tafaners ens hem assabentat que circula pel fasebook eixe, que ara està tan de moda com a mitjà de transmissió de la paraula entre la classe política, que hi ha alguns que encara sostenen que s'ha inaugurat el pàrquing de la plaça. I damunt ho fiquen als seus murs del fasebook i es queden tan amples. Nosaltres, que no volem ser roïns, tenim clar que el que volen dir és que ara, la seua bocana d'entrada i sortida, sí que serveix d'aparcament... però de les mongetes. I és que la divinitat sempre té preferència i si de dins no se'n fa ús... doncs a fora. En fi, que este país necessita de tot.

Casori social

Per cert, parlant de les xarxes socials, o siga el fasebook eixe, estes estaven que tiraven fum sobre l'esdeveniment de la setmana passada on es parlava d'un casori de l'alta societat, que es va celebrar al Magatzem de la Mar, entre un Colon i una hereva de l'imperi Lacoste, i que la seua celebració va ser "por todo lo grande" en un hotelàs de Peníscola. Els tafaners vam intentar infiltrar-nos però... se'ns va vore el crostó. Això sí, podem afirmar que viuen a La Moraleja, de Madrid. A vore si la nostra intrèpida reportera Sanz té més sort que nosaltres i

aconsegueix una exclusiva per a La Veu.

La crossa

L'altre dia va haver una reunió a Madrid amb el Director General de Costas on, segons sembla, el nostre Marce va fer de poli muy bueno i el president de l'associació d'afectats del Surrach(???), de poli *muuy malo*. Està bé que, per damunt de tot, vulguen salvar les seues vivendes, lògic, però no a costelles de l'erari públic i mantenint les platges com el seu cau particular. De tota manera hi ha una cosa que els tafaners no entenem massa, el nostre representant davant les institucions de l'estat no és l'ajuntament? Aleshores que feia allí, també asseguda, una associació de veïns, molt respectable, això no ho dubtem, que ningú l'ha votat, per parlar d'un tema que afecta al nostre PGOU? Amb alcaldes així ja sabem per què el

nostre poble veí del nord s'emporta inversions sense que l'ajuntament haja de posar diners de la seua butxaca mentre nosaltres no veïem un duro. Si cada vegada que surt de casa s'ha d'emportar una crossa...

Males herbes

Un tafaner infiltrat per la casa gran va poder comprovar com les retallades també han arribat al servei de reg dels cossiets que tenen per allí repartits. Així, va poder vore en directe el maltractament a què està sotmesa una planta d'alfàbega. Sabia que es tractava d'aquesta aromàtica planta perquè ho ficava al cartellet que hi havia penjat. Lo cossi en qüestió es troba, sí, en una de les balconades del nostre il·lustríssim. No sabem si aquesta planteta és propietat municipal o d'algun funcionari però el que sí que sabem és que estava més seca que el nostre camp. El tafaner en qüestió no va poder

ve de la pàgina anterior

saber de qui era la responsabilitat de la seua cura però sí que va tenir clar que, tot i tenir un regidor d'agricultura, el pressupost no els ha arribat per comprar una mínima regadoreteta. O això, o que algú es deu pensar que, com està al costat d'uns quants cactus, plantes crasses que quasi no necessiten aigua (que sabut el que escriu, eh), deu ser com ells. Ja ni les plantes es respecten!

Més males herbes?

I parlant de males herbes, algú sap per quina raó s'han tornat a carregar les plantetes, bé o les que quedaven, de les voreres que envolten la rotonda de les monges? I és que és ja l'enèsima vegada que se les emporten per endavant tot i que, aquesta, amb el terra inclòs. I allí que ho han alçat tot deixant un clot ben gros... perquè algun xiquet es trenque el cap. A vore, no és que vulguem cridar el mal temps, que fa falta però només per allò de la pluja, però amb un parell de tanques escagarrancides i una cinta que intenta envoltar-ho, tot pel terra,

poca seguretat podem vore si tenim en compte que per allí cada dia circulen centenars de xiquets. Compte, nosaltres només avisem del mal que pot prendre algú. Del que ens costa cada vegada la replantació dels trossets de vorera de marres no!, D'això no parlem, no!

Tot i que podríem fer-ho també... que els diners també són nostres i ens agradaria saber per què s'han mort les plantes que abans hi havia plantades. Que no estem tan sobrats, Domingo!

MILLOR

L'episodi estiuenc del Morrongo, enguany ha esta millor que els altres anys: substituïda la regidora del Parador de *Turisme, que declarava que "Benicarló no es un pueblo turistico"* (!), la platja ha estat més neta i la cullera ha passat puntual cada dia. L'espai, però, de les roques a la vora del mòdul de salvament, brut com sempre: plàstics, envasos, paquets de tabac, "colilles" i un llarg etcètera. I és que allà la recollida de deixalles és cosa de la brigada de neteja que, pam a pam, vaja retirant la brutícia. Esperem que la propera temporada i després de sis anys, l'ajuntament haurà après a netejar el Morrongo.

LAUS DEO

Finalment la CEE ha trencat el seu llarg i còmplice silenci, des que Rajoy –amb l'inestimable militància episcopal- s'ha instal·lat a la Moncloa. I ho ha fet el cardenal Rouco en persona, sense haver delegat, en aquesta ocasió, en el seu inefable secretari. El retret, però, no ha estat pels centenars de milers de nous aturats -que ha empès a unes altres tantes famílies a la misèria-. Ni pels sous

multimilionaris que s'adjudiquen directius de grans entitats bancàries –algunes intervingudes per fallida-. Ni pels nous casos d'escandalosa corrupció i estafa –protagonitzats no per casualitat per capitosos "populars"-. Ni per la despesa mastodòntica en pagar factures d'armament –arrossegades des del temps d'Aznar-. Ni per haver deixat sense cobertura sanitària a més d'un milió d'immigrants –molt d'ells llatinoamericans i, per tant segons Rouco, catòlics-. Ni tan sols per haver endarrerit l'abonament de les despeses dels centres concertats -bona part d'ells pertanyents a entitats religioses-. No, res d'això els trau la son als bisbes. Ha estat per l'anunci de la instal·lació d'*Eurovegas* a la Comunitat de Madrid (!). I pels presumptes perills contra la moral. Perquè clar, tot el seguit de retalls a la supervivència i dignitat de milions de ciutadans, perpetrats per Rajoy no atempten contra la moral. Això no. *Eurovegas* sí.

Francament, els fariseus més conspicus de temps de Jesucrist, uns aprenents al costat dels "roucos" que ens han caigut en desgràcia.

Marc Antoni Adell

Coses de les aules de castigats

Fronteres

text JOAN HERAS

En tots els instituts hi ha els espais reservats per a aquell alumnat que, per diverses raons, supera la línia vermella d'allò que es considera una actitud tolerable en la dinàmica de les classes. La definició d'aquesta línia vermella i els criteris que determinen quan i de quina manera inacceptable es supera són temes complicats que demanen un espai massa gran per poder ser tractats aquí. Però el fet evident és que tot institut té un espai –una aula, unes cadires a prop de la sala de professors o dels despatxos de direcció o en qualsevol altre indret del centre educatiu- que acull a tots aquells nois i noies que han estat convidats a deixar la classe perquè aquesta pugui seguir tirant endavant.

Ahir vaig passar una bona estona amb dos nois que havien estat convidats a sortir de classe i que mataben els minuts d'aïllament fent veure que feien els deures. Els dos nois són alumnes nous al centre: un ha començat 1er d'ESO i l'altre 1er de Batxillerat. El més petit no era la primera vegada que en aquest curs havia visitat l'aula d'expulsats. Les raons de la seva sortida de classe eren confoses però sens dubte hi havia dues idees clares: ell no era responsable del que havia passat i el professor li té mania. Fins aquí tot responia a un esquema habitual. El cas de l'altre noi era una mica més estrany: no és habitual –malgrat que no sigui infreqüent- que un alumne de Batxillerat sigui convidat a sortir de classe. La raó que justificava el fet també era confosa –i això sí que és habitual- però sens dubte, segons el seu parer, rotundament injusta i equivocada. Mentre el més jovenet anava fent –sense un entusiasme desbordant, és cert, però anava fent- la feina que el professor li havia indicat, l'alumne de Batxillerat em va preguntar per les característiques d'una feineta que els havia encomanat i que m'havien de presentar el proper dia de classe. I així, sense adonar-nos-en, ens vam posar a parlar del “big bang” i de si aquesta teoria científica sobre l'origen de l'univers està suficientment fonamentada i si realment és suficient per explicar com és possible que d'una explosió inicial n'hagi sorgit tot un immensíssim univers. El noi, un estudiant que a classe no s'havia atrevit a comentar les seves idees en veu alta, es mostrava com un veritable interessat en aquests temes i es notava que es movia entre la força d'una teoria avalada per la ciència i el pes d'una explicació que recorre a un Déu creador per donar una pàtina de seguretat, de determinisme, a tot plegat. I de sobte, el noi més jovenet s'apunta a la conversa i demostra uns coneixements interessants sobre el tema des d'una evident perspectiva marcadament creacionista.

Durant una bona estona repassem, des de la perplexitat i la sorpresa, els enigmes que defineixen la

immensitat de l'univers i la màgia de la vida al nostre planeta. I l'alumne de Batxillerat que ha estat convidat a anar a la sala d'expulsats em diu –i sembla sincer quan ho diu- que des que parlem a la classe de filosofia de coses que semblen una mica estranyes –l'origen de l'univers, el sentit de la vida, el destí, si tenim ànima o no, la bellesa, la justícia, etc- es descobreix a si mateix pensant-hi quan està a casa, quan va pel carrer. Em diu que fins aleshores no s'havia plantejat mai coses d'aquestes però que ara sí que ho fa perquè creu que són interessants i importants per a la seva pròpia vida. Sona el timbre terrible, eixordador i l'hora s'acaba. Ens acomiadem i tanco la porta tot pensant que és curiós que en una situació anòmala –una aula de castigats- es creï l'espai adient per parlar de coses interessants. I aquesta idea m'obre uns interrogants importants –encara que no tinguin la dimensió que tenen les preguntes sobre l'origen de l'univers, el sentit de la vida o la justícia- sobre la importància d'una disciplina sovint menysvalorada com la filosofia i sobre les dinàmiques que marquen la nostra pràctica docent. Espero poder seguir parlant de coses interessants amb aquests dos nois però que sigui en un altre espai i no en una aula de castigats.

El Benicarló que ha pogut ser

text JOAN GREGORI

fotos ONADA EDICIONS

Juan Luis CONSTANTE LLUCH,
Benicarló 1841-1965. El tránsito de la antigua villa del Maestrazgo hacia la ciudad contemporánea, Benicarló, Onada Edicions, 2012

És un lloc comú de la mercadotècnia editorial enfaixar una novetat amb una sentència de l'estil: "Un llibre imprescindible per entendre el Castelló del present" o "Els fonaments històrics de la Traiguera del present". I resulta igualment habitual que el lector no expert que obri el llibre difícilment pot establir connexions entre aquelles viles medievals i el sofert present que habita. Sense relació necessària de causalitat amb el producte, aquestes frases no tenen més objectiu que estimular la compra de l'article per part dels empadronats. Aquest no és el cas del llibre de Juan Luis Constante que Onada Edicions de Benicarló acaba de posar als aparadors: *Benicarló 1841-1965. El tránsito de la antigua villa del Maestrazgo hacia la ciudad contemporánea* (2012).

L'autor, mestre, professor de secundària i doctor en Geografia per la UJI de Castelló és conegut, entre altres treballs, per les seues monografies sobre l'evolució urbana de Benicarló i la història del seu nomenclàtor i per l'edició de les ordenances locals de 1665. Treballs tots, com veiem, que analitzen l'epidermis habitada de la ciutat i la intervenció del cos social que, per acció o omissió, hi projecta una visió, si amprem el terme dels actuals programes de qualitat. Val a dir, però, i avancem la tesi que l'autor exposa en la introducció que en el cas de Benicarló, més que una altra cosa, *pervivió la tradicional actitud de plena dejación de la capacidad de iniciativa social y de ausencia de unos mínimos niveles de aspiración y exigencia en la calidad de las estructuras urbanas y de los servicios públicos de interés general*. Si, com s'ha escrit, el que defineix una ciutat no és el nombre d'habitants sinó la cultura i el propòsit, amb la lectura d'aquest llibre haurérem de concloure que, si més no en el període acotat, Benicarló com a cos social no es va caracteritzar per la fermesa dels seus objectius. Així i tot, o precisament per analitzar els processos i els grups socials responsables de l'anterior constatació, Constante dibuixa, ara sí, un fris urbà bastit amb la metodologia eclèctica de la Geografia que explica el nostre present amb una causalitat de transmissió mecànica.

Al primer dels tres toms, *Los soportes*, l'autor descriu amb nitidesa els aspectes territorial, demogràfic, econòmic i administratiu de la ciutat entre 1841 i 1965. Aquestes fites, aparentment aïllades de qualsevol efemèride local, senyalen l'entrada i l'eixida de l'accés de Benicarló a la història moderna. El 1841 és constituït el primer ajuntament liberal després de l'ocupació carlina de la ciutat (1838-1840), un consistori, per cert, que va ser presidit inicialment per l'advocat, polític i filantrop Joaquín Ferreres Bretó, de qui el llibre inclou la primera

BENICARLÓ, 1841-1965

El tránsito de la antigua villa del Maestrazgo hacia la ciudad contemporánea

Juan Luis Constante Lluch

TOMO I • LOS SOPORTES

onadaedicions.com
COL·LECCIÓ CONEXER, SÈRIE MAJOR

BENICARLÓ, 1841-1965

El tránsito de la antigua villa del Maestrazgo hacia la ciudad contemporánea

Juan Luis Constante Lluch

TOMO II • LAS TRANSFORMACIONES

onadaedicions.com
COL·LECCIÓ CONEXER, SÈRIE MAJOR

ve de la pàgina anterior

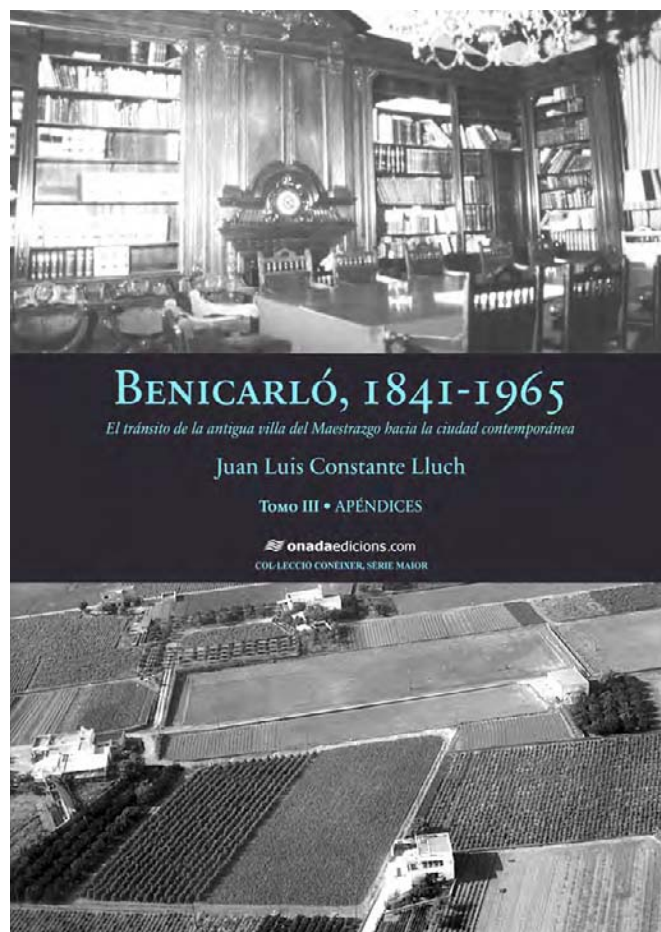
biografia publicada. L'altre cap del segment històric, el 1965, és l'any de l'aprovació del primer Pla general d'ordenació urbana (PGOU) de la ciutat. Per primera vegada, veiem sotmetre l'evolució urbana i econòmica de la localitat a una programació més o menys conscient i constatem la implicació de l'administració local en l'estructura i el disseny de la ciutat que es "volia" ser.

Destaquem en aquesta primera part l'exposició del moviment natural de la població, sotmesa a la pedra de Tàntal de les epidèmies del segle XIX (pesta, pallola, pigota, diftèria, còlera) i a una desnutrició endèmica. Pel que fa a aquest aspecte, l'autor apunta la tendència al monocultiu comercial (raïm, garrofes) per part de l'oligarquia agrària del moment com a causa principal de la falta de subministres bàsics per a alimentar la població. La crisi fil-loxèrica, que obligà a parcel·lar i a vendre grans finques i a diversificar els conreus, serà el que paradoxalment permetrà eixir a la vora el col·lectiu de bracers que només llavors van poder accedir a una petita propietat.

L'anàlisi de l'activitat econòmica segueix amb la ramaderia i la pesca; la indústria, des de la boteria del segle XIX a l'aparició de les modernes químiques passant pel naixement i crisi de potents cases locals, com ara el Morrongo i Fontcuberta; el comerç i el turisme i el crèdit, la història del qual a la ciutat comença amb un fracàs col·lectiu. El 1759 Francisco Prades disposa en les darreres voluntats la institució d'una obra de pietat (un *montepío*) que no va arribar a ser activat pels hereus tot i les successives peticions per part de la corporació local. Tanca el primer volum l'anàlisi de l'administració local com a estructura que regula i garanteix les relacions orientades al progrés econòmic i social. En aquest capítol, assistim als esforços, menys o menys qualificats, dels polítics locals per harmonitzar, ai!, ingressos i despeses, i comprovem com la reiterada *desidia* o el *apacible estar*, com escriu l'autor, han estat la tònica de l'Ajuntament benicarlando durant quasi 125 anys.

El segon volum, *Las transformaciones*, consisteix en un inventari analític dels elements i serveis de l'espai urbà, incloent-hi els edificis desapareguts actualment. El catàleg arranca en l'origen medieval de la vila i acaba amb els equipament alçats durant el període que acota l'obra. De tots ells l'historiador documenta les diverses fases del procés de realització i, si és el cas, del de demolició o desmantellament amb la consulta d'arxius públics i privats, el buidatge de l'Arxiu Històric Municipal, especialment dels llibres d'actes de l'Ajuntament, i el testimoni de les fonts orals. Per la transcendència que representen en la millora de les condicions de vida dels nostres avantpassats, remarcuem la instal·lació de l'enllumenat públic, del clavegueram, la pavimentació de la calçada o la construcció del port.

Finalment el tom tercer presenta en forma d'extens apèndix la variada documentació en què es fonamenta el treball en clara elaboració estadística (moviments i estructura de la

població, mortalitat) o en detall (càrrecs públics, llibres d'amillament). Ací ocupa un lloc destacat l'apartat dedicat als apunts biogràfics, inclosos desplegable de llinatges com els O'Connor o els Miquel, de les persones que han estat actors de les transformacions de la ciutat, aquells que, independentment d'haver nascut o no a Benicarló, com diu l'autor en una troballa lèxica, *han dedicado o dedican sus vidas a estar benicarlando*. Constante hi ressenya les biografies de quasi un centenar de personatges sense els quals no s'entendrien, de segur que no, els últims 175 anys de la nostra història. Entre ells ens permetrem, d'una banda, destacar les esperades pàgines dedicades a Joaquín Ferreres Bretó i a Juan Ayza Borgoños, i, d'una altra, manifestar la nostra sorpresa quan hi hem trobat a faltar -estem convençuts que els motius deuen ser justificats- l'industrial Salvador Fontcuberta.

El treball és monumental en la concepció i delicat en la realització material, si excusem la inexplicable falta de pàgines de cortesia al final del tercer volum. Amb ell l'obra d'Onada ha excel·lit i, en un moment ben difícil, llança un envit a la incerta situació dels projectes editorials del nostre entorn gràcies al suport de l'Ajuntament i a la Caixa Rural de Benicarló. Ara és l'hora del públic lector a qui l'obra va dirigida.

"Benicarló 1840-1965"

Presentació: divendres **20 d'octubre**
a les 19:00h al Magatzem de la Mar.

ESPAÑOLEAR!

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Ara m'he fet seguidor (també) del CDB B. Em va agradar l'altra vegada i aquest diumenge hi vaig insistir. A més, sóc un romàntic i, desgraciat de mi, em penso que si vaig a vore el Canet, el Sant Mateu o l'Albocàsser sentiré parlar en valencià els jugadors. Sense anar més lluny en el partit que van jugar els deixebles de Daniel Domingo júnior precisament contra l'Albocàsser vaig acabar de comprendre que ho tenim tot perdut. El porter i la defensa sencera bocassina pareixien recent arribats de Torrelapaja o de Pajaroncillo, e m b l e m à t i q u e s poblacions castellanes de pintoresc topònim. Si aqueixos parlaven en castellà, què no faran aquestos d'ací la vora de la mar que es pensen que ser valencià és e x c l u s i v a m e n t emborratxar-se les nits

de falles? El senyor Wert aquest és, com a poc, un pacai immens. Si ens arriben a espanyolitzar una mica més, demà mateix les joves benicarlandes aniran vestides aproximadament de lagarterana o de flamenca, els homes durant el cap tocat amb un barret cordovés i dominaran tots els pals del flamenc més profund i el nostre alcalde (no caldrà que s'esforce molt) esdevindrà un èmul de calbot de la primera autoritat del Villar del Río berlanguià. Ho vorem. I a no molt tardar. Per acabar-ho de reblar, la refinada senyoreta Barberà, la de la veu de cassalla, diu que els valencians fa anys que estem patint la catalanització de la nostra terra i això sí que és greu. No ho dic en cap mal sentit, però segur que aquesta dona no havia begut res abans de dir una poca lliga tan gran? Clar, ella no es veu afectada per aquesta invasió de l'enemic del nord i s'estima més ser abduïda per l'amic de ponent. Si en vorem de coses, ja ho dic, ja.

Fet aquest lleuger però ben terapèutic desfogament inicial, torno –ara sí– al futbol, veritable leitmotiv d'aquesta trista, pobra i dissortada pàgina (qui va dir una cosa així?). Aquests xicots del Benicarló B juguen bé (ahhhh, quin acudit més dolent, mares!). Si l'altra vegada li'n van clavar sis al Vilafamés, aquest diumenge els en van fer cinc als murcians

aqueixos de l'Albocàsser. La primera part no va ser certament bona. És més, vaig tornar a tindre aquella sensació gairebé oblidada en el fons del meu subconscient segons la qual cada minut que passava se me n'antoxaven cinc o sis. Avorridot, avorridot. Els forasters no van xutar ni una vegada a porta, ni una. I els d'ací tres o quatre. En una d'aquestes van marcar un gol. Bonic, de jugada trenada que va culminar el davanter centre aqueix negret que va sempre a totes. La jugada però la va protagonitzar Ximo Bueno. Al cantó de l'àrea gran es va quedar tot sol davant un defensa i el porter; es va driblar el defensa amb claredat i quan tots pensàvem que encararia la porta va i es deixa caure amb l'esperança que l'àrbitre li assenyale penal. Targeta groga i gràcies. De tot, li vaig haver de dir de tot.

Durant el descans vaig saber que el CDB, el de veritat, estava perdent per dos gols a zero al camp de l'Onda. De seguida van sortir opinions que si a l'entrenador li queden dos partits, que si li estan fent el llit, que, en fi, ja vorem si farem equip per a la setmana

que ve. Ens aniria bé una miqueta de tranquil·litat. És normal perdre al camp de l'Onda, el que hem de procurar és només amarrar els punts de casa. I prou, que ací de seguida ho volem tot.

A la segona part va quedar palés que al nostre segon equip l'entrena un professor d'Educació Física. Mentre els forasters es passejaven com podien amb els lleus fora, els nostres estaven frescos com a roses. I així, un, dos, tres i quatre més. Especialment el quart va ser d'allò que s'anomena bella factura i va ser culminat per un xiquet que li diuen Gaston i que no comprenc per què no juga amb els de preferent. Mentre tot això anava passant, continuaven les notícies des d'Onda. Compte que ja hem marcat. Dos a un. Vinga, va, vinga! Un aficionat acèrrim es lamentava: no sé si guanyarem, no sé! Si jo m'haguera conformat amb un empat. Jo i la meitat de la humanitat.

Així me'n vaig anar cap a casa. Amb la incògnita de si aconseguíem l'empat o no. Al matí següent es va confirmar que havíem perdut per tres a un. No passa res. Diumenge guanyarem l'Acero B i ja està. Què faig, m'emporto la bandera o no me l'emporto?

Finalitza el campionat local de pesa a la “Ronsa”

text i foto GREGORIO SEGARRA

Patroneta, guanya la 5a i última fase i Xaloc VII s'emporta el campionat

Va acabar una nova edició del Campionat Local de Pesca des d'Embarcació, modalitat de Ronsa, que un any més ha organitzat l'Associació d'Amics de la Mar de Benicarló. La 5a i última fase no va estar exempta d'emoció, ja que l'embarcació guanyadora, “Patroneta”, va aconseguir un bon nombre de captures que la van fer avançar als segons classificats en la general, l'embarcació “Newpyl”, i a punt van estar d'arravassar-los el campionat a “Xaloc VII”, que va aconseguir el lideratge en la primera fase per a no abandonar-lo en tot el campionat. Al final, tan sols 373 punts els van separar en la classificació definitiva. El premi a la peça major la va aconseguir l'embarcació “Ino”, amb una orada de 1.118 grams.

General Final		
1º	XALOC VII	25.058 Punts
2º	PATRONETA	24.685 “
3º	NEWPYL	19.555 “
4º	INO	10.106 “
5º	MON	9.847 “
6º	DURENDAL	9.734 “
7º	CAP ROIG	8.755 “
8º	RONSERÀ III	7.806 “
9º	AYELÉN	4.495 “
10º	ESTEL BLANC	3.494 “

La fortuna somriu al Castell de Peníscola FS Benicarló en el sorteig de la Copa del Rei al tocar-li el FC Barcelona Alusport

text i foto VICENT FERRER

En el sorteig de l'eliminàtoria de dissetens de final de la Copa del Rei de Futbol Sala, celebrat aquesta setmana en la Ciutat del Futbol, el Castell de Peníscola FS Benicarló ha tingut fortuna al tocar-li el FC Barcelona Alusport, vigent campió.

L'eliminàtoria està prevista per als dies 27 o 28 de novembre, pel que hauran ser ambdós clubs qui fixen la data que millor els convinga. Al no poder jugar en la Copa els equips filials serà el primer equip el que jugue en el Pavelló Poliesportiu de Benicarló, pel que s'espera una gran entrada, donada la gran quantitat d'aficionats del Barça en les comarques més properes. Indicar que durant la pretemporada es van enfrontar ambdós equips en el Palau Blaugrana, amb lògica victòria del Barça per 4-0. Recordar que el conjunt que

entrena Carmona ha estat campió de Lliga i Copa en les dues últimes temporades, i de la Copa d'Espanya i UEFA Futsal Cup la passada

El Conservatori es prepara per a celebrar els Premis final de grau

text REDACCIÓ

El Conservatori Professional de Música "Mestre Feliu" celebrarà el pròxim 22 d'octubre el Premi final de grau. Quatre alumnes amb excel·lents qualificacions optaran al premi i oferiran cadascun un recital de 30 minuts.

L'Auditori Municipal acollirà el proper 22 d'octubre la celebració del Premi final de grau, al qual poden optar tots aquells alumnes que després de cursar sisé curs d'ensenyaments professionals durant el curs acadèmic 2011-2012 hagen obtingut una qualificació mínima de l'expedient acadèmic superior a 7 punts i una qualificació de l'instrument no inferior a excel·lent. En aquest cas, seran quatre els alumnes que optaran al Premi pel seu rendiment acadèmic: Miguel Àngel Luzàrraga Bellot en l'especialitat de contrabaix, Anabel Querol en oboé, Encarna Valls en clarinet, i Manuel Montserrat en flauta. El concert començarà a les 17.30 hores i tindrà un format de recital, on cadascun dels alumnes interpretarà un repertori de 30 minuts adequat a l'instrument amb acompanyament de piano. El tribunal el

formaran professors del Conservatori i serà l'encarregat de valorar si els alumnes són mereixedors del Premi o si el deixen desert. Tots els alumnes que obtinguen el reconeixement representaran el Conservatori de Benicarló en la fase final autonòmica que tindrà lloc a València. L'entrada a l'Auditori és lliure i gratuïta.

APLEC DE MORELLÀ: PRIMER "OKTOBERFEST"

text REDACCIÓ fotos JESÚS MAESTRO

El dia 12 d'Octubre es va celebrar al espai firal de Morella un particular Oktoberfest.

L'espectacle va començar amb l'actuació d'un grup de percussió que va recórrer els carrers dels casc antic amb una batucada. Després, ja al recinte firal, el grup D.A.O. va presentar el seu nou LP titulat "Cero". Tot seguit, els mateixos músics baix el nom "De Acero" versionaren de forma impecable les cançons d' "Extremoduro". El rock va continuar a càrrec de "La Kinki Band", sense faltar la beguda alemana per excel·lència i el Jägermeister.

